

»SREČA TIŠINE«

Avtor: Smiljan Trobiš

Ilustrirala: Jožica Škof

»TI«

Tiho nihajo tokovi v oceanu
in nič se ne dogaja novega,
le vetrček pihlja nad njim
in ladje plujejo svoj ustaljeni tek.
Viharji niso nič posebnega,
le mala vijoličasta ribica
je prišla iz alg k veliki ribi.
Ta se je ustrašila sama sebe
in se vrnila v votlino,
ribica pa med alge,
ki jo bodo še dolgo skrivale
pred življenjem.

Čutim te, orhideja,
ob tebi sem, veliko govorim,
a v sebi prijetno molčim,
se združujem s tvojim molkom
in prebolevam tvojo bolečino.
Gledam vate
in vidim vsak dan novo pesem,
ki igra svojo igro
na tvojem lepem obrazu.
In ko bom spet sam,
bom zapel to pesem
z neizrekljivimi besedami.

Med vrsticami mi govoriš.
Vse je lepo, pa vendar ni.
Pokrajine se ti dogajajo,

lepi poletni dnevi širokih cest.
Prideš in zdi se mi,
da sem v gozdu,
v naravi tisočerih žarkov in senc,
zvokov in tišin.
Skril bi te pred teminami in brezni,
poravnal pokrajine,
da bi se gore vrgle v doline
in bi reke kipele med nama.
Ustavil bi te, kakor človeka ustavi bolezen,
saj ta je ljubezen na najodličnejši način.

Umaknem se tvojim izlivom
in v mislih sem
s tvojo lepoto in iskrenostjo.
Potoki derejo iz najinih besed
in se začneva smejati,
ko sva najbolj resna.
Dovolj nerodna sva,
da se dopolnjujeva
v par brez prihodnosti.
Nisi odrezana od neba,
saj nas nič ne more odrezati.
Jaz pa sem bohem na tem svetu,
na tanki meji med božjim in svetnim,
dobrim in kipečim v nebo.
Legel bom na tvoje telo,
se spočil v smehu in izpolnjeni želji.
Mir se bo razprl kakor čisto nebo.
In ti boš trepetala, ker bom tvoj.
Potem bom vstal
in ti si boš naličila obraz,
vse bo novo in čisto,
poslovala se bova ...

Posanjajva ta svet!
Ni rešitve,
če ne verjameš vanjo.
Človek lahko naredi
zelo veliko ali skoraj nič.

Ti verjameš v tok,
jaz v Boga.
Ti se prepustiš, da si vsa lepa,
jaz se izročam,
da lahko izključim razum,
in plavava in sanjava,
z roko v roki naju nosita
tvoj tok in moj Ti.
Počasi potoniva v mehko noč.
Najine prepletene misli
naj se sprimejo in razblinejo
med zvezdne poti.
Samo roki se bosta držali,
vse ostalo bo odnesel sen.
Počasi potoniva, kakor takrat,
ko se bova spremenila do konca ...

Veselje se je zapisovalo
med plasti vetra,
ki je nosil pomladne vonjave.
Spominjale so me na mlade dni,
ko še nisem bil žrtev tesnob
in toge odraslosti.
Ob vodnjaku so se igrali otroci,
vse v njih je bila pesem,
razigrana sproščenost in poezija.
Ob sebi sem imel prijateljico,
lepo, pomladno in svobodno.
Malo je mrščila obraz,
mislil sem, da sem bil jaz kriv
in sem poskušal biti bolj zabaven.
Ni pomagala moja dobra volja.
Veter je z vodnjaka
prinesel kapljice hladne vode,
kot blagoslov so naju ohladile
in postala sva vesela in zgovorna.

Nisem te zaznamoval s poljubom,
ampak z dihom besed,
z bogastvom,

ki sem ga lahko daroval le tebi.
Nisi me obudila s poljubom,
ampak s harmonijo svojega telesa,
kretenj in pogledov.
In z novo tolažbo,
ki je prišla iz tvojih ust
prav do mojega miru.

Preneseš tišino,
popeljala si me k miru do jutra.
Jutrišnji dan bo spet tvoj.
Že zjutraj bom znal
nabirati rože.
Boleči dotiki
bodo trgali srce.
A grela me bo misel,
da ti bom spet
izročil šopek.

Tiho sedaš vame
v razpotegnjeni vsakdanjosti,
ko se nasmejiš,
ustreliš vesele žarke
v mojo samosvojo dušo.
Prepolne so moje roke tvojih darov,
ti pa še vedno nalivaš, med prsti
mi polzi sreča,
ki je ne zmorem prepoznati.
Bogata si, prijateljica moja,
in jaz sem bogat,
ko tvoje globoko veselje
plodi mojo samotno pot.
Pričakujem te, samo za naju
bodo oblaki darovali
veselje v višave.

Polnila si mojo praznoto.
Zakaj si odtrgala košček topline,
ki si mi ga dajala čez dan?

Moj večer bo poln hladu
in zmedenih misli.
Ali ne veš, da ustavljaš
vlak, ki drvi skozme,
da bi napolnil predor?
Ali ne veš, da sem tako sam,
kot samota sama?
Zakaj moraš iti?
Stvar si, a jaz se ne morem
napolniti s pojmom,
ker pojmi ne zmorejo
konkretne ljubezni.
In potem ni ne topline, ne miru,
še manj veselja -
in se kot vlak izgubim v neznano ...

Z mano si

v belem jutru,
ko odnehavajo snežinke
in se napake odpuščajo
in je toplo.
Ko ljudje žarijo
iz jutranjega spanja
in se prebujajo
nove možnosti.
Tiho se me okleni,
pridi vame,
da odmislim strah
in da mučne drobne
dajo prostor
eni sami veliki misli.
Da bom čutil sebe
in tebe ob sebi,
da bom miren,
ko se bogastva pretakajo.
Da bom bolečine
vdano nosil
in jih spreminjal v darila
za druge.

Čas je le okvir,
njegovih mej nič ne straši.
Tiho se seseda vase,
najraje sam, da misli vse prešteje,

a kaj ko izvir nima meje,
kaj ko žrtev obilja je zvečer.
Popravlja misli, da bi bil enak
tem, ki na svetu v prazno živijo,
a cvet ga tolaži s pogledom - besedo,
naj on bo kar on.
In svet spet pade v zaton,
sanje vrvijo v polnoglasju
in on je v brezčasju kralj Salomon.
Cvet mu je svetil v temnih večerih,
kot deklica, ki bi mu dala vse,
on pa je sanjal z oblaki,
nemočen, da za ta svet se odpre.
In cvet ni ovenel.
S sabo ga bo v nebesa vzela,
v sanjska nebesa,
ker drugačnih ni imel.
Beseda mu poje, a on gleda v cvet,
in ko je prevroče, odmakne pogled.
Ne bi ga ranil, a cvet je že z njim,
tiho, počasi mu leta odštevava,
sina nima, a sam sebi je sin,
ki srce mu ogreva.
Ptice v daljo hitijo, že bo jesen,
cvet vedno lepši predenj prihaja,
sonca spoznal ni, oblačno se zdi,
morda pesnik sanjač počasi odhaja.
Še mnogo cvetov je videl ob poti,
lepih, bleščečih in polnih čudes,
a le eden je bil, ki mu bil je naproti,
ki zanj je cvetel, njegov je bil ves.
Kaj pustil bo svetu: sanjavi obraz,
vse druge sledi zabrisal bo čas,
a cvet bo ostal v njegovih rokah,
takrat premagal peklenski bo strah,
poljubil bo cvet,
in videl, da je v njem: Katarina.
Saj ne ve.
Le sanja ta čudni svet,
razbit na koščke in ulice
in čudne ljudi in pesmi in cvetove.
Ljudje se dogajajo, čas se kruši,
nič ni več podobno otroštvu.

Gleda, vedno manj ve,
in vedno manj ga zanimajo
izbruhi razbitin,
le mir bi rad imel v dolgih večerih,
ko zanj zapoje njegov cvet.

»DOBRIKAVKE«

Pridi!
Čas me jemlje
kot postano misel.

Lezi k meni,
v nihajočo travo
najinega počitka!

Mir je poln
tvoje prisotnosti
ob moji rami.

Ob tebi obstanem,
močan kot gora,
na svojem mestu.

Ni ti treba
podirati ograd.
Moja je podrta.

Približujeva se morju.
Dve tihi reki
v megli.

Ko se razpuste
meglice,
bom rekel: Ti.

Slišim
tvoj šepet
v tišini raztrganih noči.

Pridi!
Tanke so niti med nama,
zapredene v mir!

Tvoj dotik -
nasmeh gotovosti
iz daljave!

Moj mir.
Vračal ti bo polnost
brez besed.

Najini trenutki
so gotovost
negotove prihodnosti.

Daljave sveta
me kličejo
v tvoje naročje.

Ko mislim nate,
nič manj strastno
ne ljubim nadneba.

Trdno verujem
v tvojo neminljivo
minljivost.

Počasi bova postala
tako domača,
da bo moj jaz postal moj ti.

Prekopicnil sem se
iz svojih zank
v tvojo ljubezen.

Ko oblaki raztrgajo nebo,
bom izrekel
tvoje skrivnostno ime.

Udeležil sem se
sejma življenja
in postal: Ti.

Saj ne za dolgo;
moja bodi v
trenutkih predvečnosti!

Izreci moje ime!
Nebo me ljubi
po tvojih ustnah.

Zaprto v svoje meje
se ti darujem
v svobodo dveh.

Iskal sem pravo pot,
a nisem slutil,
da si odgovor: Ti.

Ko boš z mano,
se bo odprlo nebo
zakladov moje samote.

Še več sem tvegala,
da bi se odprla.
Me čutiš?

Ko se umiriva
drug ob drugem, vem,
da je prišel najin čas.

V tebi najdem moč
za dolga potovanja
po obronkih samotnih noči.

Poljubi moje misli
in odgovorile ti bodo
z globokim poklonom.

Potrdi moj dvom.
Elipsa
se bo razblinila v gotovost.

Verujem, da si človek.
Zato te bom osvojil
s tanko nitjo prepustitve.

Najine odločitve počivajo
na nebu, skrivnostno
zapredene v vesoljni red.

Kdaj boš slišala
moj šepet?
Nebo ga že dolgo posluša.

Ljubezen in mir:
Ne moški in ženska,
človek in človek.

Kot igriv psiček
puščam sledove
v koticah tvoje duše.

Lepota odhaja
z obraza v srce,
ko zoriš ob meni ...

Široke ceste
njenega iskanja so se uvile
v prihod nazaj.

Morda nisi z mano zato,
da se ne bi danes
navezal nase ...

»JAZ«

V mulju slutim
široko pomlad
s cvetovi razcvetelimi
in mlada dekleta dišijo očem.
Stvari se tehtajo.
Vsaka misel na tehtnici.
In jeziček gre enkrat v levo,
drugič v desno.
Ne vem, kam bi se obrnil,
tehtam svojo glavo
in dušo.
Zamah s krili
je dolgo slutena rešitev,
premagana tesnoba
je obljubljenost veselje,
ko iz luknje pogledam v nebo.
In samo nebo ostane,
veliko, kakor zatemnjeno upanje,
kakor pritiski oblakov,
kakor nihanja misli,
ki se ne morejo združiti.
Le sinusoida zvezd
lahko potolaži pojme.
Za ognjem dež
in za zemljo modrina.
Nikoli nisem mislil
le na dogajanje tukaj.

Ko se zapičim,
izgubim ravnotežje.
Vse je narobe
in pozabim,

da je vse lepo in prav.
Dogajanja imajo
skupni imenovalec:
Ljubezen.
Nisem središče.
Na skrajnem robu
velikega sveta
bi rad obdržal,
kar imam rad.
A polzi iz rok
in vedno bolj sam sem,
obkrožen z bogastvi.
Premik iz žarišča
mi pomeni vse.
In sam težko
pospešim zorenje.
Visim med
popki in sadovi,
prebogat od bolečin ...

Zahvaljujem se za vse,
kar je narobe.
Ker življenje ni črta,
niti lik niti prostor.
Ker ni mavrica ali tema.
Ker tisto, kar ne gre prav,
razbije stez jaza
in steklenica
z zadušljivim vinom
se odpre
in svež zrak stopi vanjo.
Zahvaljujem se
in v miru živim
s svojim nemirom.

Oni svet se milostno
ozira name.
Z menoj so vsi,
ki jih tu ni,

jaz sem le senca,
ki hodi ob meni.

Hitenje je omamno življenje strahu.
A danes mi je vseeno.
Ustavim hitenje,
glej, oči bi se rade spočile.
Morda mi bo dal nekaj minut časa.
Da si oddahnem.
Da se poleže svet.
Prišel sem med ljudi,
kjer ni potrebno stegovati vratu,
kjer privzdignjen strah ne pomeni nič.
Ko vznemirjenja obnemijo ...
Čisto počasi puščam,
da čas dragoceni
mineva v prazno ...

Ljubim rob,
s katerega se pade v brezno
in te ujame nadčloveško.
Te ponese v nekaj tretjega.
Kako visoko spoštujem odmik!
Prehod je najvišje sijoče zlato.
Ves čas sem na robu,
med robovi nad brezni,
v objemih hudih sanj -
in tako sam!

Tu se zbirajo barve,
kakor v roži, ki bo vzcvetela.

Kar se ima zgoditi,
je že zdaj
in bilo je že zdavnaj,
ostaneta mi le beg in iskanje -
iskanje sprejetja,
ki je najtežja vaja na tem svetu,
in najboljša.
Grožnje starosti,
skrivanje v bolezen,
nobenega človeka ob meni,
kadar imam hude sanje.
In čakam, da se bo zgodilo,
kar se je že,
tiho tonem v čisti zrak
luninega večera,
duša se pobarva vijolično.
Pogledam svoj obraz v zrcalu
in vidim mir dreves v mesečini.

Prenehal sem poslušati svoje misli,
začel sem se pogovarjati.

O, kje vse sem hodil,
kje sem bil,
kaj vse sem govoril, mislil,
kaj storil,

pa sem vedno plaval v oceanu,
ki se bo v nebo prelil ...

Ko se bodo meglice polegale
in bo sonce z vso močjo razsvetlilo
rože na mojem vrtu,
ko se bo potok
v tisočeri barvah zalesketal
in bodo valovi pripovedovali,
bodo usta sama šla v nasmeh,
ko se bodo toge samotne misli
zavrtele v zrak,
se darovale lepemu trenutku,
takrat bom izročil.
In dan po meglenem jutru
bo zapel svetlobo, ki ni le za oči,
ampak prodre v najgloblje prostore
in rodi veseli trepet.

Toliko obrazov -
vsak živi trenutek
svojih srečanj.
Sam med obrazi

čutim telo,
izročen med postave.
Ni važno,
kakšen sem,
samo nekdo me pozna.
Moj trenutek
je izgubljenost množice.

Ogenj, ki je ugasnil,
ko je vztrepetala trepalnica.
Dva obraza ima.
Oba sta mir, a eden darujoč,
drugi iz podzemlja.
Dolgo sem zadrževal oči,
da bi bolj čutil z dušo.
Potem so oči obnemele in
koža je prejela preveč veselja.
Komu naj ga da,
ko ni nikogar v množici?

Pa se mi je le nekdo približal.
Bil je pes. Pobožal sem ga
in bila sva sorodni duši,
mehki in občutljivi.
Potem je lastnik zarenčal nanj
in teža je ugasnila moja lučko.
Kako hitro ugasne dvoobrazni ogenj,
kako žari teža dneva!
A darujoči mir plava,
ne da bi ga opazili,
ne da bi se kdo ustavil ob njem.

Rad bi potrdil, kar je.
So me oblaki zaslepili?
Ali veliki Ideal,
ki mu ne vidim konca?

Je ta kamen resničen?
Ima dušo in svoj propad?
Bo šele potem to, kar je?
Je ta človek resničen?
Ima dušo in svoj propad?
Bo šele potem to, kar je?

Plavam visoko nad svetom,
morda je moja misel tam, ne jaz.
Tiho se umirjajo atomi,
duh jih vrti tako, kot je prav,
takrat, ko jih sprejemem za resnične.

Priznam resničnost
v imenu resnice,
ki je bila že prej.
V tej bo propadla in vstala.
Ni še tam,
jaz pa sem že tam,
in sam sem ta resničnost.

Premice vesolja
kažejo v neskončnost,
njihovi trikotniki

so polni krogov.
Tvorijo lestev do oblakov,
skozi sonce v novi svet.
Vzpenjamo se, padamo,
a na koncu so odprta vrata
v nam neznano.
Kako naj upanje trenutka
postane rešitev?
Vleče nas navzdol,
gledamo navzgor.
In za pogledom gre misel
do bisernih pokrajin
naših hrepenenj.
Semena umirajo.
In za kar nisi bil, postaneš.
In za kar se nisi trudil, dosežeš.
Med čudeže se vplete teža
in iz nje šele nastane čudež.
Kot krti rijemo po zemlji,
a v trenutku
bi se lahko spremenili v ptice.

Zemlja se je zravnala.
Hribi so se ponižali,
prevrnili v doline,

reke so usahnila,
pot je postala široka cesta
brez ovinkov.
V zraku zveni le še en ton,
globoki Om,
peljemo se naravnost,
v duši popoln mir.
Pomlad se širi,
kamor seže pogled,
rahel nasmeh na ustih
in globoko zadovoljstvo.
Morje plivka prijetne misli,
avto je urejen, peljemo se,
veke so priprte
kot v polsnu,
počasi doživljamo
neskončno hitrost vesolja.
Nihče več ničesar ne vpraša.
Vse vemo in vemo,
da gremo prav.

Mi smo semena,
v mukah umirajoča,
da bi vzklili v nov svet.
On vidi daleč.
Vsak dan odkrhne lusko
in ostal bo le genom
za novo.
Dovolj je, da umiramo.
Ker smo samo semena
in seme samo ne more
večno živeti.
Ko to vemo,
je odhajanje sladko,
ko to vemo,
je spet dobro: biti.

Ljudje trpimo v mulju svojih besed
in neosvobojeni rijemo po humusu,
iz katerega raste ...
Saj svetli ne moremo mimo svoje teme
in kolikor vlečemo navzgor,
toliko moči ima dno.
Kolikor globlje pademo,
tem dlje nas morajo iti iskat.
Svetlobe je, kolikor je je med nami.
O, dobra svetloba,
si in se bogato razlivaš!
Čutim te v tem krasnem popoldnevu,
ko tema steguje lovke po vseh.
Kot zbor smo
in nevidnemu dirigentu sledimo.
Disonance plemenitijo harmonijo.
O, nasmehi, ko pogledamo gor!

Reka teče,
mir ima,

ničesar si ne poželi.
In odseva vso lepoto,
jo daruje nebu
in naključju.
Veter je pustil vse tako,
kot je bilo.
Le nekaj listja
se je vsulo na tla.
Potem je posijala
mesečina.
Vse je ostalo
tako kot prej.
Umirajoči ptič
ni mogel nič več.

Pojem je rekel:
Jaz združujem vse rože
v eni roži.
Več sem, kot ti,
mala marjetica,
ki se trudiš
premagati čas in ne oveneti.
Marjetica je rekla:
Ko venem, postajam ti.
Oba sva služabnika
iste ljubezni.
Pesnik ju je poslušal
in zapisal besedo,
ki je pomenila
vенеčo marjetico.
Pobožal je pojem,
a spoznal, da je marjetico
lažje imel rad.

Sonce je sedlo na rožo
in reklo:
Kaj je tvoja lepota
brez mene?

Roža je odgovorila:
Kakšna je tvoja vrednost
brez nas,
ki rastemo iz humusa
in poganjamo lépo
in povečujemo čas
s svojim venenjem?
Sonce je zajel sram:
Res: Kaj sem brez tega,
kar grejem, razsvetljujem
in ljubim?
Roža se je nasmehnila
in rekla:
Prižgi kakšno svečko
na mojem grobu!

Razpletajo se vozli.
V nedoumljivih višinah
se spreminjajo stvari,
dogodki in ljudje.
Dogodek je marioneta
neskončne ljubezni.
Njemu sem dal
zapletene mreže vrvi
in v njih ulovljene ribe.
Žarki navzgor
dobijo odgovor
v rosenju z neba.
In ko bodo mreže spet cele
in razpletene,
ne bom vanje ujel
več ničesar.
Ta nič bo resnica.
Preprosta resnica.

Približale so se zvezde.
Zapeli so vetrovi,
obzorja so se razbohotila
v kapljice,
ki sestavljajo morja.

Atomi so se nasmehnilo,
ljudje na cesti so se zresnili
v notranje veselje.
Luna ni kalila noči
in noč ni klicala jutra.
Ustavila so se nihanja
po mnogih mislih.
Nastal je večer,
orgle so nosile zvoke,
zvon je pel.
Večer, zvezde, morje.
Vse tam, kjer mora biti.
In vest je potihnila,
kakor da je vse prav ...

Misli gredo v sprevedu,
plavajo po reki,
minevajo v zraku.
Ni ideje, ki bi se v njej umiril.

Nekdo je, ki vse ve, in ni ideja.
Oseba je.
Rahlo se dotika mavrica neba.
Sulice prebadajo srca
v nenehnem rojevajočem boju.
Dva se borita in ni konca.
Nebo trpi.
Boj ne mine.
Oba sta zmagovalca.
In traja, traja ...
A zgoraj se mavrica dotika neba ...
Ko boli, iščem enotni princip.
Nihče ga še ni našel.
A iščem ga po mislih,
v tolmunih modrosti,
v odgovorih sanj,
v bogastvih izkušenj.
In ga ni, nikjer,
kot bi moj Ti spal,
kot da moram plavati v temi,
nemočno iščoč idejo,
ki bi bila za vse.
Ne iščem misli,
ker bežijo in bolijo,
iščem ga, ki misli,
in ga lahko vprašam,
le tega ne vem,
kdaj bo odgovoril
nekaj močnega,
nekaj svetega,
rešilnega za mislečo dušo,
polno vprašanj.
Iskal sem rešitev za vse.
Morda neko misel,
morda osebo.
Vdam se. Nisem našel
odrešilne misli,
nikoli je ne bom. Ker je ni.
Misli pridejo in gredo,
ni gotovosti.
Rešitev ni v misli,
temveč v osebi.
Princip za srečo?

Nikjer ga ni.
Oseba za srečo?
Z menoj je.
Globoko v meni,
z nami, nami vsemi ...
Že misel nanj osvobaja.
In nikoli ni samo to, kar je.

Svojevrstna enačba

Trinajstim pesniškim zbirkam dodaja Smiljan Trobiš štirinajsto postajo svojega potovanja po Parnasu. Njegov opus že zahteva temeljito razčlenitev za razvidnost obzorij od prve zbirke *V modro* (1994) do *Sreče tišine* (2012), ki pa verjetno ni njegov pesniški pristan.

V čem je *Sreča tišine*? Zbirka je v resnici krik: krik posebnega molka. Njen prvi razdelek »Ti« se krči v platoničnem izkoprnevanju, v nenehnem približevanju in oddaljevanju, v silovitem prezrcaljevanju erotičnih vzgibov v pomirjujoče plivkanje ljubezenskih s(t)anj, Na dan udarjajo sunki nepotešenosti, vendar bodo, kakor pravi pesnik, vijoličasto ribico in veliko ribo alge še dolgo skrivale pred življenjem. Cikel teh platonično erotičnih spevov se v erotizirani platoničnosti prebija skozi kopreno pesnikove samote, tihote, sanj, modrine, zelenja, belih juter ... preko nemirnega miru v vdanost in darovanje in spet nazaj v težko magmo dopolnjevanja v »par brez prihodnosti«. Bolečinski krči, ujeti v ustvarjalno moč izraznosti, so stkani iz pesniških podob in proste ritmičnosti, ko se valovje čustev peni v prepolni strugi sublimirane erotike. Visoka napetost pa se sproti umirja v pridihih, prislutih, privonjih, pričutjih nadtelesne miline, kot jo zrcali pesnikov psalmični vzklik: *Bogata si, prijateljica moja!*

Drugi razdelek knjige obsega šestintrideset kratkih prskajočih iskric, ki dobrikajoče sevajo v neimenovano osebo, a tudi iz teh preseva ljubezenski odnos približevanja in oddaljevanja in nenehnega nihanja med gotovostjo in pričakovanjem. Daljave kličejo pesnika v njeno ljubeče naročje, a že ob sami misli nanjo pesnik pravi, da nič manj strastno ne ljubi nadneba in »saj ne za dolgo; moja bodi v trenutkih predvečnosti«. Dobrikavke so obrnjene k ciklu »Ti«, le da so izpovedno skrajno zgoščene in se v formi približujejo zgledom japonskih zlogovnic. Kot sredinski del zbirke prehajajo v sklepni del »Jaz«. Ta obsega vrstično daljše izpovedi kot cikel »Ti«. Pesnik se zdaj iztrga vrtincu čustev in se prepusti rezilu (raz)uma. Do žive krvi spoznanja o svetu in sebi in času in prostoru si trezni pogled na življenje. S filozofsko ostrino odstira s sveta povsakdanjenost in jo obseva z gotovostjo smisla tja čez prag veselja v pristan, imenovan: biti! Medtem ko išče prvi cikel psalmični izraz za preddoživeto ljubezen v platoničnosti, se preko dobrikavih poklonov ljubezni cikel »Jaz« tagorejevsko umirja v valovito spokojnost, v pobotnost s svetom in minevanjem v njem ter v spoznanju, da smo »semena, v mukah umirajoča, da bi vzklili v nov svet«. Ta modrostni in obreligiozni sklepni del zbirke se izteče v spoznanje, da »nikoli ni samo to, kar je«, saj je vse presežno, saj gotovosti ni in ni principa za srečo; sreča je v sami osebi in v vseh ljudeh in rešilna je že zavest o tem, in kar je več, je odveč.

Vse to: *Ti*, *Dobrikavke* in *Jaz* je *Sreča tišine*. Enačba.

Berta Golob

O AVTORJU

SMILJAN TROBIŠ, Lebanova 35, 8000 Novo mesto

Rojen je 2. 11. 1956 v Novem mestu, tu je tudi zaključil gimnazijo leta 1975. Študiral je medicino na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Diplomiral je na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Ima izobrazbo predmetnega učitelja kemije, biologije in angleščine. Zdaj deluje kot pedagog, prevajalec, lektor, mentor, pesnik in recitator na mnogih prireditvah. Vodi tudi delavnice kreativnega pisanja. Od leta 1999 ima status svobodnega ustvarjalca na področju kulture - pesnika. Je član Društva slovenskih pisateljev. Danes je viden ustvarjalec v dolenjskem in širšem slovenskem kulturnem prostoru. Leta 2005 je prejel Trdinovo nagrado Mestne občine Novo mesto za uspehe na kulturnem in literarnem področju. Prejemal je tudi druge nagrade.

Objavljati je začel že v gimnaziji v glasilih: Stezice, Izvestja, Dolenjski list, nato v literarnih revijah in časopisih: OtočjeO, Oznanjenje, Rast, Znamenja, Revija 2000, Pesniška tribuna, Tretji dan, Mentor, Družina, Apokalipsa, Letni časi, Park, Ognjišče, Locutio, Prijatelj, Zvon.

Sodeloval je v skupnih projektih Literarnega kluba v Novem mestu »In P. Veritas« (Rudolf, Novo mesto, 1994) in »Enaindvajset« (Literarni klub Dragotin Kette, Novo mesto, 2000) in v katalogih slikarjev »Sedem stoletij svetlobe in senc« (Galerija Škof, Novo mesto, 1998, 2000, 2002 in 2004) ter v katalogu kiparjev »Tretja razsežnost« (Galerija Škof, Novo mesto, 2003). V knjigi »Narava in misel« (Spes, Ljubljana, 2001) je napisal spremljajoče verze ob umetniških fotografijah. V katalogu slikarke Jožice Škof »Ko nebo poljubi zemljo in ogenj vzljubi vodo« (Galerija Škof, Novo mesto, 2003) je zapisal celovit poetično – filozofski projekt. Sodeloval je v zborniku molitvene poezije »Ne moreš metati ljubezni v smeti« (Mariborska literarna družba, Maribor, 2001) in v mednarodni antologiji haiku poezije »Teh nekaj besed« (Haiku društvo Slovenije, Kranj, 2002). V knjigi »Utrinki z Dolenjske« (Konvikt, Novo mesto, 2004) opeva lepote Dolenjske. V knjigi »Kipi govorijo« (Družina, Ljubljana, 2005) je napisal pesmi ob kipih svetovno znanega akademskega kiparja Franceta Goršeta. Izdal je zgoščenko »Ljubezenske pesmi« (Samozaložba, Novo mesto, 2005). Sodeloval je v knjigi »Novomeška knjiga« (Slovenska matica, Ljubljana, 2007) urednika dr. Milčka Komelja. Izdal je zbirko poezije v prozi in refleksivnih tekstov ter domislic in spoznanj »Tam so daljave čiste« (Mohorjeva družba – Celje, Ljubljana, 2008). Sodeloval je v »Zborniku slovenskega aforizma 2011« (Samozaložba, Maribor, 2011).

Napisal je tudi tri šole kreativnega pisanja z naslovi: »Kako naj povem?« (Mariborska literarna družba, Maribor, 2012), »Pisanje kot terapija« (Udarni list, Novo mesto, 2011) in »Živeti s pisanjem« (Udarni list, Novo mesto, 2011).

Izdal je trinajst samostojnih pesniških zbirk: »V modro« (Erro, Novo mesto, 1994), »Srečanja« (Erro, Novo mesto, 1995), »Očiščeno jutro« (Erro, Novo

mesto, 1998), »Dan je globok« (Visokošolsko središče Novo mesto, Novo mesto, 2002), »Ti si meni dar« (Magnolija, Ljubljana, 2004), »Zaveza« (Goga, Novo mesto, 2004), »Košček neba med vejami« (Spes, Ljubljana, 2006), »Beli krog« (Spes, Ljubljana, 2006), »Po lahki teži hrepenim« (Družina, Ljubljana, 2007), »Hvalnica lepoti« (Spes, Ljubljana, 2007), »Kakor oblaki ...« (Spes, Ljubljana, 2009), »Topli dež« (Udarni list, Novo mesto, 2009) in »Trenutki« (Spes, Ljubljana, 2011) ter tri zbirke meditacij »O lepoti krščanskega življenja« (Mohorjeva družba - Celje, 2002, 2003, 2004).

Smiljan Trobiš
Lebanova 35
SI, 8000 Novo mesto
Tel: +386 (07) 302 12 15
Mobitel: +386 (040) 524 869
E-mail: smiljan.trobis@volja.net
Spletna stran: www.smiljantrobis.si

O SLIKARKI JOŽICI ŠKOF

Kultura je bila v družini slikarke Jožice Škof v Prečni pri Novem mestu, kjer se je leta 1948. rodila, tako rekoč družinska tradicija. Poleg svojega osnovnega ekonomskega poklica jo je likovna umetnost in oblikovanje že od nekdanj navduševalo, saj je imela prvo razstavo že v osnovni šoli. Kasneje se je slikarsko izobraževala v znani, po strogosti in dodelanosti izstopajoči ljubljanski slikarski šoli profesorja in slikarja, žal že pokojnega, Sava Sovreta, nato pa še pri profesorju Djordju Petroviću iz Karlovca. Razstavljal je začela leta 1993. Sodelovala je na mnogih likovnih kolonijah in je imela preko 80 skupinskih in samostojnih razstav doma in v tujini. Med pomembnejšimi razstavami so razstave v Parizu (1995), Los Angelesu (2000), Galeriji Krka v Novem mestu in v Ljubljani in druge. Svoje slikarsko znanje je dopolnjevala na številnih študijskih potovanjih po Evropi (Pariz, Rim, Firence, Benetke, Madrid, Barcelona, Amsterdam, Dunaj, Nuernberg, Krakow) in ZDA (New York). Oblikovala in ilustrirala je več pesniških zbirk (avtorjev Ljubice Nenadič, Talala Hadija, Marije Pilko) ter sodelovala pri opremi knjig Toneta Jakšeta, Revije RAST, z ilustracijami pa pri založbi JASA. Sooblikovala je brošure in kataloge "Sedem stoletij svetlobe in senc" (1996, 1998, 2000 in 2002). V letih 1996 - 2012 je oblikovala in objavila svoje slike v umetniških stenskih in namiznih koledarjih ter voščilnicah. Organizirala je več kulturnih prireditev in likovnih kolonij "Sedem stoletij svetlobe in senc" ter kiparske kolonije "Tretja razsežnost". Na eni od zadnjih je nastalo osem kamnitih likovnih izdelkov "Kamnita forma viva", ki so nameščeni na ulici Slavka Gruma v Novem mestu. Slikarka Jožica Škof živi in dela v Novem mestu, kjer ima zasebno galerijo in atelje. Za leto 2010 je za uspehe na področju kulturnega ustvarjanja in širjenja kulturne dejavnosti od Mestne občine Novo mesto prejela Trdinovo nagrado.

VSEBINA:

TI.....	
DOBRIKAVKE.....	
JAZ.....	
SPREMNA BESEDA: BERTA GOLOB.....	
SPREMNA BESEDA: DR. SC. STANISLAV MATIČIČ....	
O AVTORJU.....	
O SLIKARKI JOŽICI ŠKOF.....	
SPONZORJI.....	
VSEBINA.....	

»SREČA TIŠINE«

Avtor: Smiljan Trobiš

Izbral in uredil: Avtor

Lektoriral: Avtor

Ilustracije: Jožica Škof

Spremni besedi: Berta Golob, Dr. sc. Stanislav Matičič

Založba: Spes, Ljubljana

Naklada: 400 izvodov

Ljubljana, 2012, prva izdaja